

Modig nok

Noelle Lambert Barrus
(Baseret på en virkelig hændelse)

Denne historie fandt sted i Taiwan.

»Er du klar?« Terrys storesøster, Hailey, stak hovedet ind på hans værelse. »Det er tid til at øve til julestykket.«
Ja, klart! Terry og Hailey var med i et særligt skuespil til deres menigheds julefest.

»Næsten klar!« Terry tog sin jakke på og gik ud ad hoveddøren. »Hvem kommer ellers til at være der?«

»Mia og Jake. Og nogle børn fra Jakes skole,« sagde mor. »De andre børn går ikke i vores kirke, men de er glade for at hjælpe.«

Terry gik i sort. Han var ikke klar over, at der også ville være børn, han ikke kendte, til øvelsen. Han ville på ingen måde være modig nok til at sige sine replikker foran dem.

»Jeg vil ikke afsted alligevel,« sagde Terry.

»Hvorfor ikke,« spurgte mor.

»Jeg kender ikke de andre børn,« sagde Terry. Han blev altid nervøs, når han skulle tale med nye mennesker.

»Men du kan få nye venner. Og jeg kommer til at være der sammen med dig,« sagde Hailey.

Terry rystede på hovedet. »Måske næste gang. Kan vi øve mine replikker herhjemme indtil videre?«

Mor nikkede. »Okay. Men hvis du vil være med i stykket, bliver du snart nødt til at øve dig sammen med de andre børn.«

Terry frøs. Han var ikke klar over, at der ville være børn, han ikke kendte til teaterøvelsen.

ILLUSTRATION: LISA HUNT

Terry kunne godt lide at øve sig derhjemme. Det var nemt! Men han vidste, at han også skulle øve sig med de andre børn.

Ved familiebønnen nogle få aftener senere fik Terry en idé.

»Kan vi bede om, at jeg må have modet til at deltage i øvelsen?« sagde Terry. »Måske kan vor himmelske Fader hjælpe mig.«

»Selvfølgelig,« sagde far. »God ide.«

De lukkede allesammen øjnene og foldede hænderne.

»Kære himmelske Fader,« bad far, »hjælp Terry til at have modet til at deltage i øvelsen.«

Den dag, hvor den næste øvelse skulle begynde, gik Terry ind i kirken sammen med mor og Hailey. Hans hjerte bankede hurtigt, men han ville gerne prøve. Han følte sig klar. *Vor himmelske Fader og Jesus må hjælpe mig!* tænkte han.

»Terry! Vi er så glade for at se dig,« sagde søster Tee.

Terry smilede og nikkede. Masser af andre børn talte og grinede allerede. Han så Jake og Mia. Men han kendte ikke de andre.

Søster Tee fortalte børnene, hvor de skulle sidde, og hvornår de skulle tale, mens de øvede sig. Terry var stadig nervøs over at sidde ved siden af børn, han ikke kendte, men han

OPLYS VERDEN

Har jeres menighed også planlagt en juleaktivitet? Inviter en ven til at komme med sammen med jer!

prøvede at huske fars bøn. Det fik ham til at føle sig bedre tilpas.

De øvede sangene og deres replikker igen og igen. Børnene, der sad nær Terry, var sjove. De fik ham til at grine meget!

Et par dage senere var det tid til at opføre stykket. Kirken var pyntet op med en masse juletræer, lys og bånd. Alle var klædt i rødt og grønt.

Terry var næsten ikke nervøs mere. Han kunne godt lide at være sammen med de andre børn, selv dem han ikke kendte før!

Under stykket havde Terry det godt. Og når det var hans tur til at tale, sagde han sine replikker højt og tydeligt.

Efter stykket fandt Terry sin familie.

»Flot klaret!« sagde far.

Mor smilede. »Du så ud til at have det sjovt.«

»Ja, det havde jeg! Jeg er glad for, at jeg var modig nok til at gøre det,« sagde Terry.

Terry kunne ikke have gjort det uden mor, far, Hailey og vor himmelske Fader. At bede om hjælp og være modig var det hele værd! ●